

Πορτογάλλους και ἀπομακρύνεται μετὰ τῆς συνοδείας του. Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν διέρχεται τὸ βραχὺ διάστημα, ὅπερ ἐχώριζεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς Ἰηράς. Πληθος λαοῦ ἀφωσιωμένου ὑποδέχεται αὐτὸν ἐπὶ τῆς παραλίας και τὸν συνοδεύει μέχρι τοῦ ἀνακτόρου του.

72. Ὁ Βάχχος ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ Ὀλύμπου ἀνέγνωσεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Μαύρου. Βλέπει ἐν αὐτῇ σχηματιζομένην τὴν ἀπειλοῦσαν τοὺς ἀπογόνους τοῦ Λούσου θύελλαν. Εἰς τὴν μανίαν τῶν Ἀφρικανῶν προσπαθεῖ νὰ ἐνώση και τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μανίαν, νὰ συνεταιρισθῇ μετὰ τῶν δολοπλοκίων των και νὰ συνεργασθῇ μετ' αὐτῶν πρὸς καταστροφὴν τῶν πολεμιστῶν. Βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του ὁ Βάχχος ἔλεγεν καθ' ἑαυτὸν :

73. «Οὕτω λοιπὸν ἡ Τύχη ἀπεφάσισεν, ὥστε οἱ ἀρτιφανεῖς οὗτοι κατακτηταὶ νὰ θριαμβεύσωσιν ἐφ' ὄλων τῶν ἔθνων τοῦ Ἰνδοῦ και τοῦ Γάγγου, και νὰ καλύψωσι διὰ τῶν ἄθλων των τὸ θέατρον τῶν νικῶν μου! Ἐγὼ δέ, υἱὸς τοῦ Διός, ἐγὼ, ὅστις οὐδέποτε ἔχω διαψεύσει τὴν ἔνδοξον ταύτην καταγωγὴν, θὰ ὑποφέρω τὴν ἀδικίαν ταύτην τῆς Τύχης! θὰ συγκατένευον εἰς τὸν θρίχμβον τῶν ἀδόξων εὐνοουμένων της!

74. «Ἦδη ὁ υἱὸς τοῦ Φιλίππου, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἄρεως και τῆς εὐνοίας τῶν οὐρανῶν, ὑπεδούλωσε τὴν ἱεράν ταύτην γῆν. Θὰ ὑποφέρω και πάλιν, ὥστε ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Μοισῶν δρᾶξ τυχοδιωκτῶν νὰ ἔλθῃ και διὰ τῆς ἐπιμονῆς και τῆς αὐθαδίας νὰ σβῆσῃ ἐκ τῆς μνήμης τοῦ κόσμου και τὸν ἥρωα τῆς Μακεδονίας, και τοὺς Ρωμαίους και ἐμέ;»

75. «Ὅχι. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀρχηγοῦ των οὐδέποτε ἐκπληρωθῆ, οὐδέποτε θὰ ἴδῃ τὰς χώρας τῆς Ἀνατολῆς. Ἀνυπερπήδητοι παγίδες θὰ πολλαπλασιασθῶσιν ὑπὸ τὰ βήματά του, θὰ κατέλθῃ εἰς τὴν γῆν, θὰ συνταραξῶ τὴν καρδίαν τοῦ Μαύρου. Ἦδη ὁ παρωργισμένος οὗτος λαὸς φρουάττει και συνταράσσεται. Ἡ στιγμή εἶναι εὐνοϊκῆ. Σπεύσωμεν νὰ ἐπωφεληθῶμεν αὐτῆς.»

76. Εἶπε και μανιῶδης ἵπταται ἐπὶ τῆς ἀφρικανικῆς ἀκτῆς. 1) Ἐκεῖ, κεκρυμμένος ὑπὸ τὴν μορφήν θνητοῦ προχωρεῖ πρὸς τὸ ἀκρωτήριο τοῦ Πράσσου, και εἰσέρχεται εἰς τὴν Μοζαμβικὴν. Διὰ νὰ ἐξυφάνῃ δὲ κάλλιον τὴν ἀνθρωποκτόνον ἐπιβολήν, ὑπεδύθη τὸ πρόσωπον γέροντος, οὗ τινος τὴν φρόνησιν σέβεται ὁλόκληρος ἡ νῆσος, και οὗ τὰς συμβουλὰς περὶ πολλοῦ ποιεῖται ὁ Ἄρχων.»

77. Ἐξελέξατο τὴν κατάλληλον τῆς προσποιήσεώς του ὥραν, πλησιάζει τὸν ἀρχηγὸν τῶν ἀπίστων και

διὰ συγκεκινημένης φωνῆς τῷ λέγει:—«Δυσπίστει πρὸς τοὺς δολίους τούτους ξένους. Ἐγχοσι πάντοτε ἐπὶ τῶν χειλέων εἰρηνικούς λόγους, ἀλλ' ἐὰν πιστεύσω τὴν περὶ αὐτῶν φήμην, τὰ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς διακεχυμένα ἔθνη θ' ἀναμνησκωνται ἐπὶ πολλὸν χρόνον τῆς αἰματηρᾶς αὐτῶν ἐμφανίσεως.»

78. «Γνώρισέ τοὺς φαύλους τούτους Χριστιανούς. Πρὶν φθάσωσι μέχρις ἡμῶν περιήγουν ἐπὶ τῶν θαλασσῶν τὸ πῦρ και τὸν σίδηρον. Αἱ καταστροφᾶι αὐταὶ εἶναι τὸ προοίμιον τῶν καταστροφῶν, ἃς θὰ ἐπιφέρωσιν ἡμῖν. Αἰώνιοι ἐχθροὶ τῶν τέκνων τοῦ Μωάμεθ, ἐρχονται νὰ μᾶς σφάζωσι, νὰ λαφυραγωγῆσωσι τὰ ὑπάρχοντά μας και νὰ ἐξανδραποδίσωσι τὰς γυναῖκας και τὰ τέκνα μας.»

79. «Αὔριον κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ὁ ἀρχηγὸς των θὰ κατέλθῃ εἰς τὴν ἀκτὴν, διὰ νὰ προμηθευθῇ ὕδωρ ἐκ τῶν πηγῶν. Ὅτ᾽ συνοδεύεται ὑπὸ τῶν μᾶλλον ἐμπίπτων του. Τὸ ἐγκλημα εἶναι πάντοτε δειλόν. Συνάθροισον τὸν πιστὸν σου στρατὸν και ὑπάγε νὰ τοὺς συναντήσῃς μετ' αὐτοῦ εἰς μέγρος ἀθρόμβον και κεκαλυμμένον. Ἀποθιβαζόμενοι ἀνυπόπτως οἱ πειραταὶ οὗτοι καὶ προσφέρωσιν ἑαυτοὺς μόνον των εἰς τὰ πλήγματα σας.»

80. «Και ἐὰν ἐν τῇ αἰφνιδίᾳ ταύτῃ προσβολῇ τὸ τυχοδιωκτικὸν στράτευμά των δὲν καταστραφῇ ὀλόκληρον, ἰδοὺ τίνι τρόπῳ θὰ δυνηθῆς νὰ προσβάλῃς τὰ λείψανά του μέχρι και ἐπ' αὐτῶν τῶν πλοίων των. Παρεῖσαξον μετὰ τῶν πλοηγῶν τινα ἀτρόμητον, ὅστις χωρὶς νὰ ἐξεγείρῃ τὰς ὑπονοίας των, νὰ τοὺς ἀποπλανήσῃ ἐπὶ τῶν κυμάτων και νὰ παραδώσῃ εἰς τὰ βᾶθη τῶν ἀβύσσων πάντας ἐκεῖ νους οἵτινες θὰ διαφύγωσι τὸν σίδηρον τῶν στρατιωτῶν σου.

81. Μόλις ἐπεράτωσε τὸν λόγον του, ὁ Ἀφρικανὸς, γηράσας ἤδη ἐν τῇ τέχνῃ τῆς δολιότητος, τὸν ἐναγκαλιζεται μετὰ παραφορᾶς και τὸν εὐχαριστεῖ διὰ τὰς συμβουλὰς του. Πάραυτα αἱ διαταγαὶ ἐδόθησαν, τὰ δπλα ἠτοιμάσθησαν και ἅπασαι αἱ ὑποδειχθεῖσαι θέσεις ὅπως ἐνεδρεύσωσι τοὺς Λυσιτανούς και ἐρυθράνους διὰ τοῦ αἵματός των τὸ ὕδωρ ὅπερ θὰ ἤρχοντο νὰ προμηθευθῶσι, κατελήφθησαν.

82. Εἰς πλοηγὸς ἦτο ἤδη ἔτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὸν στόλον. Ὑπεράνω τοῦ φόβου, ὑπεράνω τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεως τὸ ἐγκλημα μειδιᾷ πρὸς τὴν τόλμην του. Εἶναι ἀντάξιός τῆς φρικώδους ἀποστολῆς ἣν ὁ κύριός του τῷ ἀνέθηκε.

«Ἐπαγε, τῷ εἶπε ὁ διοικητὴς τῆς νήσου, ὑπάγε ὅταν ἴδῃς τὸν καιρὸν κατάλληλον νὰ συναντήσῃς τοὺς τολμηροὺς ἐκείνους θαλασσοπόρους, δδήγησον αὐτοὺς ἀπὸ κινδύνου εἰς κίνδυνον, ἀπὸ σκοπέλου εἰς σκόπελον, μέχρις ὅτου ἡ θάλασσα τοὺς καταπῆγῃ διὰ πταντός.

(Ἔπειτα τὸ τέλος).

Μετάφρασις Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΗ

1) Περίπου ὁ Γάλλος ποιητὴς Ρονσάρ (Ronsard) ἐμμήθη τὸ μέρος τοῦτο.

«Puis comme un trait roidement s'élanca,
»Dedans Buthrote, où sa ferme laissa,
»Et pritele corps, l'allure et le visage
»D'un vicil Troyen aux affeures très sage».

